

Vrijdag 1 januari 1915 – enige editie

Belgische kinderen.

Naar de Tijd meldt, vertrekken de heer notaris Brands, voorzitter der vereniging Tehuis voor Belgische kinderen, te Amsterdam, en mevrouw Kellenaers, vice-presidente van het R. K. Huisvestingscomité te Leiden, a.s. dinsdag, vergezeld van enkele propagandisten, naar Mechelen.

Het plan is, om na een audiëntie bij kardinaal Mercier, in overleg te treden met de Duitse autoriteiten, ten einde de meest in nood verkerende kinderen mee naar Holland te nemen en ze voorlopig in tehuizen en families onder te brengen. Verder is het de bedoeling deze propaganda in België blijvend te doen zijn en op de eerste plaats die streken te bewerken, waar hongersnood dreigt of reeds is, daarbij vooral niet te vergeten het arme platteland.

Geïnterneerden.

Woensdag hebben zich te Tilburg drie Belgische soldaten laten interneren, 2 infanteristen en 1 artillerist.

Zij hadden in de forten van Antwerpen gelegen en waren reeds sedert 10 oktober aan het heen en weer reizen tussen België en Nederland. Thans wisten ze geen uitweg meer, hadden hun militair pakje weer aangetrokken en meldden zich nu ter internering aan. Ze zijn naar Zeist overgebracht.

Berlijn, 31 december. Officiële kennisgeving van vanochtend uit het grote hoofdkwartier:

Aan de Noordzeekust is het over het algemeen rustig geweest. De vijand heeft zijn geschutvuur op Westende gericht en een aantal huizen vernield, zonder militaire schade aan te richten.

Oostburg, 31 december. Vanmiddag verschenen een tweetal oorlogsschepen voor de Belgische kust ter hoogte van Zeebruggehaven en hebben een viertal schoten op de kust gelost. Of deze uitwerking hebben gehad kon men hier niet zien. Wel zag men in de richting van Knokke rookwolken omhoog stijgen, doch misschien waren deze afkomstig van de ontploffende granaten. Men vermoedt dat de schoten afgevuurd werden op de vuurtorens, welke door de Duitse troepen als observatieposten schijnen gebruikt te worden.

Parijs, 31 december. Er is hier een verhaal gepubliceerd van de redding van vernietiging van een Belgische afdeling door een kanon, dat op een veerboot was geplaatst. In de slag bij Sint Joris was door de overstroming de toegang tot het dorp geheel afgesneden, behalve langs de weg van Nieuwpoort naar Mannekensvere, daar Sint Joris halverwege tussen beide plaatsen is gelegen. Ten zuiden van het gehucht was een klein stukje grond droog gebleven, en na een hevig gevecht van twee uren door een afdeling marinefuseliers, slaagde een Belgisch bataljon er in daar stelling te nemen. Toen ze daar eenmaal waren, hielden de bondgenoten zich met succes de vijanden van het lijf, die, na 100 man verloren te hebben binnen 10 minuten hun loopgraven ontruimden en een wijkplaats opzochten achter de naastbij gelegen huizen om hun gelederen te herstellen. Het vuren werd voortgezet. Na zich hersteld te hebben, hernamen de Duitsers de aanval en daar de gestrande Belgen slechts van één kanon konden gebruik maken, werd hun toestand uiterst hachelijk. De marinefuseliers besloten toen tot een wanhopige poging om hun kameraden te redden. Zij plaatsten een 75 mm kanon op een grote veerboot, met het doel zo de bedreigde Belgen te bereiken, doch de reddingsbrigade moest het kanaal door, dat langs het dorp loopt,

waarachter de Duitsers de wacht hielden. Zes fuseliers boden zich aan voor het waagstuk en de veerboot begon langzaam de gevaarlijke tocht, voort geroeid met een lange riem. Toen de boot door de Duitsers werd opgemerkt, openden zij een hevig vuur en de stuurman viel gewond achterover. Hij werd terstond door een andere vervangen, die echter eveneens werd gewond, en dit ging zo voort tot vijf leden van de bemanning buiten gevecht waren gesteld. Het droge stuk grond was echter bijna bereikt en de zesde fuselier stuurde juist de boot langs het eiland, toen hij neerviel, getroffen door een schot in het hoofd. De Belgen slaagden er echter in het kanon aan land te brengen, dat dadelijk het vuur opende pal op de huizen die de Duitsers beschutten, op slechts 300 meter afstand. De huizen waren weldra vernield en de Duitsers vluchtten naar Mannekensvere. Zij moesten de Belgische vuurlijn voorbij om op veilig terrein te komen en velen werden er gewond, terwijl anderen verdronken. Tweehonderd werden er achtergelaten. Om 3 uur rukten de bondgenoten met de geweren in rust Sint Joris binnen.

Militaire beschouwingen.

Van militaire zijde schrijft men ons:

Totnogtoe hadden de soldaten hun blikken steeds naar voren gericht, doch de legerleiding had wel degelijk met mogelijke tegenslagen rekening gehouden en na de ongunstig uitgevallen strijd aan de Marne, vonden ze aan de Aisne reeds van tevoren gereed gemaakte opnemingsstellingen, waar opnieuw stand kon worden gehouden.

Waar zulks reeds geschiedde in de periode van de eigenlijke bewegingsoorlog, wordt de waarschijnlijkheid tot zekerheid, dat dit - nu de troepen reeds zo lange tijd in een ontzaglijk langgerekt front tegenover elkaar liggen - eveneens is voorbereid. Verschillende berichten wijzen daarop. Zo noemde ik in mijn vorige beschouwingen

de berichten uit Sluis, die van het inrichten van een nieuwe verdedigingslinie in de lijn Zeebrugge-Heist-Dudzele-Damme en verder in de richting van Gent spraken. Als we ons deze linie bij Gent omgebogen en verder langs de Schelde indenken, dan zien we een zeer waarschijnlijk nieuw verdedigingsfront voor het geval de Duitse westelijke vleugel werd ingedrukt.

De vorderingen der geallieerden moeten dan echter al heel wat groter zijn, dan zich tot nu toe uit de berichten laat aanzien. Slaagden ze er in alleen bij Nieuwpoort, Diksmuide en Ieper door te dringen, dan kon van Gent af de tegenstander ook nog achter de Leie stand houden, of, als ook Rijsel viel, achter Schelde en Scarpe.

Uit vele berichten, en zelfs uit illustraties blijkt verder, dat de Duitsers ijverig bezig zijn een deel der forten bij Antwerpen en bij Namen te herstellen en het terrein aldaar in geduchte staat van tegenweer te brengen.

Bij nog grotere tegenslagen zou een stelling innemen in de lijn Antwerpen-Namen en verder langs de Maas, grote voordelen aanbieden.

Het slagfront zou aanzienlijk korter worden dan het thans ingenomene. Het zou dus sterker bezet kunnen worden en buitendien met de rechtervleugel steunen op de versterkingen van Antwerpen en in het centrum op die van Namen.

Reeds de vorige maal gaf ik als mijn mening te kennen, dat, zo het werkelijk waar is dat generaal Joffre een algemeen offensief gelast heeft, het mij onwaarschijnlijk toeschijnt, dat de beslissing op de uiterst westelijke vleugel gezocht wordt.

Over de storm in zuidwest België meldt men uit Duinkerken aan de Tijd:

Betrekkelijk snel kwam hij aanzetten, gierend, fluitend eerst, dan loeiend als honderd stoomfluiten, donderend als het zwaarste geschut. Er was niet tegenaan te worstelen. Aan de zeezijde joegen dwarrelend zand en aarde dooreen en teisterden de manschappen, die er aan waren blootgesteld. Stuwend joeg de wind het water nog verder over de landen, nog meer grond verdrinkend. Sneeuw en regen plasten bij buien neer en menige loopgraaf werd een sloot. Van een samenwerking tussen vloot en landleger was natuurlijk geen sprake. Te Westende, waarop in de laatste tijd het vuur der Engelse oorlogsschepen was samen getrokken, zijn tijdens de storm enkele huizen, die reeds van het geschut zwaar geleden hadden, ingestort. Zoiets is trouwens in meer plaatsen geschied. Vooral enkele kerktorens, die reeds door de vijandelijke granaten waren geraakt en stuk geschoten, zijn ingestort. Te leper vooral moet aldus de stormwind nieuwe schade bij de oude hebben gevoegd.

Bij het in beslag nemen van wapens door de Duitsers in België zijn ook bogen en pijlen, die bij wedstrijden gebruikt worden, zorgvuldig vergaard. Men heeft daaruit afgeleid dat de Duitsers wel erg zenuwachtig moesten zijn, om deze onschuldige wapens nog gevaarlijk te achten.

De reden schijnt echter een andere te zijn. Uit Parijs seint Reuters aan Engelse bladen, dat er met behulp van pijl en boog brieven over de Nederlandse grens en terug werden geschoten en dat de Duitsers daaraan een einde hebben willen maken.

De Belgische senator Poelant heeft van burgemeester Max, die door de Duitsers gevangen wordt gehouden, een briefkaart ontvangen, waarin de schrijver zegt dat hij in een cel naast gewone misdadigers is opgesloten, en evenals die wordt behandeld. Hij is nog in het geheel niet verhoord en zelfs is hem niet officieel medegedeeld, waarom hij gevangen wordt gehouden.

Senator Poelant uit de hoop dat onzijdige staten zich met het geval zullen bemoeien en dat de Belgische regering daartoe de eerste stappen zal doen.